

MARCIUS TIZENÖTÖDIKE

Szombat

236. szám.

Pest, december 16. 1848

Nem kell táblabíró politika.

Pest december 16.

Azt minden ember tudja, hogy a reactio táborában két elem van egyesítve, melly egymást meg akarja eszalni, melly egymásnak működését újat maga javára reméli felhasználhatni.

Ezen két elem a dynasticus német párt, s tanstávok, kik szívök mélyéből utálják a sárgafekete zászlót, melly a'att különben harcolnak.

E két párt azon okos politikát követi, hogy hallgat, s egymással folyvást coquettirozik.

Azonban hasztalan akarunk szegyet zsákba rejteni, kiúti az magát előbb utóbb.

Itt ott a szabadelvű szláv lapok, kezdnek már Windischgräcz kegyetlenségei ellenében kórt omejni. Különösen azóta, hogy értésükre esett, hogy Bécs ostromlója tovább is német Austriát óhajt.

Egy cseh lap szerint Jellacsich báró újabb czimeit és hivatalait miatt nem igen látszik a hetedik égbe ragadtatva lenni.

Sőt minden arra mutat, hogy Jellacsich még sem gyújtott pipára az october 3-iki manifestummal, mellyben őt Ferdinand Magyarország korlátlan urává teszi.

A tótok azonban jól ismervén azon jogi szabályt, hogy a későbbi rendelkezés megsemmisíti a korábbi, bosszuságokban egy rettenetes desperatus segéd forráshoz folyamodnak.

Ezen desperatus forrás: a magyar corpus juris.

Azt állítják tudni illik, hogy a Nádor helytartói hivatal megürülte után Magyarországnak a bán a törvényes fő hivatalnokság.

Következésképp Magyarországnak olyan hatalmat, minő Windischgräczé az örökös tartományok bár melly tisztviselője, vagy megbizottja sem gyakorolhat.

Ellenben a király Jellacsichot Récesei Ádám törvényes ellenjegyzésével ellátott rendeletében már teljeshatalmu biztosnak régen kinevezte.

Magyarországnak tehát, ha törvényeit s ősi constitutioját meg akarja tartani, első teendője Windischgräcz kinevezése ellen protestálni, azután Jellacsichot elfogadni, s e vitéz férfinak hódolni, s az országban található minden fegyveres csapatokat rendelkezése alá adni.

Igy okoskodnak a szlávok, kik utóljára, midőn látják, hogy a Windischgräcz győzedelme után szép menyországuk, a nagy Szlaviától, még messzebb esnek, mint a hogy eddig állottak, politicusabbnak hiszik, a magyar constitutio védelmére szegődni, gondolván, hogy a táblabíró nemzetel még is könnyebben tudnának boldogulni.

Nagyon nyakunkra nőtt ő kelmüknek az osztrákdinastia bécsi győzedelme.

Hatalmasan vakarni kell a tótoknak fejüket, midőn észreveszik, hogy saját vérökkel maguk ellen dolgoztak, s hogy a győzelem után, ha a szlávok, egy kis kószal fogható jutalmat kívánának kiontott vérökért, a dynastia őket nyilatkoztatná rebeliseknek, a midőn egyszersmind egy lutheránus pap, óbester, még nem volna elég erős őket győzelemhez vezetni.

De hallják, magokat a tótokat beszélni.

„Ha Jellacsich jogait és méltóságát meg akarja tartani, akkor ő a horvát-szlavon seregeket, a mint azok a magyar határra lépnek, továbbá Windischgräcz parancsnoksága alá nem engedheti oda. Nem is hozván elő azt, hogy e seregek Jellacsichon kívül más vezérnek nem engedelmessékednek.

Hogy illetően zavarok, s törvénytelenések ne történhessenek, egyre van szükség.

Arra, hogy Jellacsich jogai fentartassanak, hogy ő legyen tovább is Magyarország generallissimussa.

Minden más lépés törvénytelen, s a magyar alkotmány megtörése, s olyan, melly maga után kiszámíthatatlan következtéseket vonhat.

A dynastia eddig törvényesen járt el, s azért, szent jogai mindenkitől tisztelve valának.

Iszonyu szerencsétlenség következne belőle, ha a dynastia ezen utról letérni próbálna.

Igy beszélnek a tótok.

Mi részünkről, midőn e sorokat loirtak, minden szó után egy kérdő, vagy felkiáltó jelt tehattünk volna közbe.

Kicizfrázhattuk volna a leg kacskaringos közberikkantásokkal.

De mért tarkicsuk sorainkat. Ha tetszik tegye meg az olvasó maga a teendőket, csóválja fejét a mennyit tetszik, s válogassa meg saját szójárása szerént azon interjectioikat, mellyek leginkább illelnek oda.

A reggeli lapok, már közölték az éjjel érkezett tudósítást, hogy Damianics ezredes december 12-dikén Alibunárt megtámadván, azt elfoglalta. Egy 6 fontos, egy 3 fontos ágyú, 8 mozsár, két löporkocsi, 300 fegyver, két szerb zászló, a mieink kezébe zsákmányul esvén.

A győzelem igen fontos. Tomasovác e szerint keletről, s a Becskereki tábor által nyugotról fenyegettetven, remélhetőleg, hasonlólag befog vétetni. S ekkor a Dunáig az egy Pancsován kívül, melly mint mondják; semmi erősítvényekkel sincs ellátva, minden itteni lázadás el van nyomva.

Nem állhatunk itt ellent egy személyünket illető hiúság kitörésének, a midőn dicsekedve emlitjük meg, hogy Damianics győzedelmes zászlója alatt, két testvérünk áll a sorban.

A dynastia kénytelen érezni azt, hogy Bécsnek olyan hosszú időkig ostromállapotba tartása senkinek a világon nagyon innyére nem lehet, módokon törli fejét, mint lehetne az ostromsárt valamely szép fogás mellett még tovább nyujtani. —

És isten megáldván a dynastiát a hunczfárságra jó ésszel, elkezdte a swarzelb purgerek előtt mondogatni, hogy Jósef császár az ostromállapotot meg akarja szüntetni.

Azonban jól kinézték előre, hogy kiknek mondanak illyesmit.

A swarzelbok tehát rögtön papírt vettek elő s alázatos aláírási íveket hordtak keringésbe, mellyben az ostromsárt további fentartása kéretik.

Mondják, hogy hat-, tizenöt krajczáros új banknota jár minden arbeiter számára, ki az ívet aláírja...

E szerint Bécs tovább is ostromállapotban marad.

A jólelkű dynastia pedig vállat vonit s azt mondja: Hja, mi meg akartuk az ostromot szüntetni, de ha a bécsiek aggódnak... ha ők is úgy akarják, mittehetünk róla... mi mindenben igyekszünk hű alattvalóink kívánatait teljesíteni.

Mákvirágok.

Kivonat a Közlöny tegnapi számából.

Berzenczei beszédének essentiája.

„Számolni jöttem örökre a nemzet előtt.“ — Ez vagy azt teszi, hogy a képviselő ur tökéletesen meggyőződve van, mikép rá többé semmit bizni nem fognak, vagy pedig, hogy — katonának áll s magát desperatiobul agyonlöveti.

„Tudtam én, hogy az erdélyi bölcs politicához magam is szerencsétlenül hozzá tartoztam, és azt hittem, hogy Erdély politicája el van dölve és hogy a nép le van csendesedve.“

A bisserl dunkel, aber schön gesagt! Tehát azt hitte, hogy Erdély politicája el van dölve s tudta, hogy ő is ez eldölt politicához tartozott. Bizony mi nem csodálkozunk, hogy eldölt, miután a képviselő ur ahoz támaszkodott vagyis az támaszkodott a képviselő urra. —

„És nehéz volt a munka, mellyet elvállaltam!“ Bezzeg sajt! épen ugy mondja, mintha meg is öldötte volna.

„Erre nézve nagyon röviden szá-

molok, mert furcsa megérte kért nek. Tehát ezért számol röviden s még hozzá confusa. Helyesen, okon ember kevés szóból is ért.

„Számolok magamról, de számolni fogok másokról is... kik ellenem alacson rágalmakat kezdtek terjeszteni.“ Summa summarum = 0.

Fölállítottam 1200 ifjút (hát igazán fölállította?) továbbá 1000 lovat szereztem, és 600 legényt szereltem fel. Vörösmarty Petikéje itt azt kérdezné: „Hol van hát?“

Elmentem Kolosvárra, és ott azt mondták, hogy Kossuth respublicat akar, azért kíván magának tulajdon sereget teremteni. Ejnye, ejnye, tán még él is hitte, s azért nem adott Handgeldet azon 1200 ifjúnak, kiket fölállított.

Mindent azon nagy conferentiában határozta el, melly délután 2 órától éjjelig tartott. De kár, hogy nem tudjuk, pénteken volt-e az a conferentia vagy vasárnap?

Azt elismerem, miként abban hibás vagyok (milly példátlan magabizáltság!) hogy nem adtam be számadásomat, de ha be is adtam volna, nem én tettem a költséget (die Folgerung ist richtig), azt az őrnagy urak tették, azonban a számadást olyanok késték; kiknek számadását nem fogadhattam el?

Es ist rein zum Todtlachen! tehát ha be is adta volna a számadását, azt olyanok késték, kiknek számadását nem fogadhatta el. Kinek van ez ellen kifogása? jelentse magát.

Tehát a számadással nem én, hanem ők tartoznak. Dehogyan tartoznak, már hogy tartoznának? avagy nem voltak-e azon őrnagyoknak segédtszijeik, ezeknek ismét őrmestereik, és ezeknek káplárjalk, s tán ennek is szerelője; számoljon ez utolsó. Majd bizony attól kérjünk számat, kinek a pénzt közvetlenül adtuk. Quelle absurditée.

„De menjünk tovább.“ (Nem bánom, de hát hova?)

A székelyekre. (Soit!) Hozzá fogtam a munkához, s 5 helyen kezdtem el szervezni. Sapperment, hiszen ez egészen a la Philadelphia ment, ki Berlinből egyszerre öt kapun jött ki.

Ekkor a székelyek felírnak, hogy csináljanak valamit náluk is. Tehát minthogy a telyhatalmu k. biztos ur egyszerre öt helyen organiszt, a székelyek felírtak, hogy csináljanak valamit náluk is. Auch gut.

Fölírt Csikszék is, hol 5000 embert lehetett volna kiállítani, és fegyver is volt, de nem kaptunk választ. Enyje, enyje az a válasz, ember is volt fegyver is volt tej — ah pardon — telyhatalom is volt, de az az átkozott válasz, az nem jött.

A generalcommandonak írtam, hogy adjon ágyút, port, de kinevetett. Már ezen nem csodálkozunk.

A panaszok jöttek, hogy tegyek valamit. Már, úgy segéljen, ezt is elhiszszük. Mi kezdtük szervezni a serege-

ket (tehát itt már a 6-dik helyen) de már késő volt. AH..H..H..h..h..

„Akkor itt a házban kimondatott a nagy szó, hogy melly ország magát nem tudja védeni, nem méltó, hogy éljen.“ Tehát ez Berzenzei urnak nagy szó? Ugyan kérjük, miért nem mondta ezen véleményét elmenetele előtt?

„A székelynek nem volt fegyvere, nem löpora, nem volt ágyú s csak üres kézzel kellett mennie az ellenség ellen.“ Bizony nagy drágaság lehetett ott, hogy abból a 150 ezer forintból semmit se lehetett venni. Hát az a osiki 5000 ember és fegyver még mind a válaszra vár?

„Kedvem lett volna lefegyverezni a Vásárhelyre betört lengyeleket.“ Bizony nekünk is lenne ily kedvünk Schlkere nézve.

„Én mondom, hogy én vagyok a k. biztos, (s nem hittek úgy ő? mindjárt gondoltuk,) hanem ha nekik (már a többi kormánybiztosoknak) másképp tetszik, isten neki.“ Beh istenes egy ember, eszem azt az imádságos kis száját.

„Levelem is jött fel, de sok nem jött fel.“ Bizonyosan az utósófélekben voltak a legfontosabb és érdekesebb jelentések. — Kár érték!

„A marosvásárhelyi tanács felhárad, hogy rettenetes dolog, mikép a pénztárt meg akarom nézni.“ Pedig — úgy é bár — nem volt miért? hisz a biztos pénztárnak sem lett semmi baja a megnézéstől. Nem elég (dehogyan elég). Gyilkolnak Erdélyben. (hear! hear!)

Kolosvár első agitált, a s unio ellen, ez salve praepudicio-sanctum — igaz.

Kolosvár miatt nem lehetett székely sereget alkotni. De ez már nemig. z.

Ekkor tettem olyan lépést, mellyért, ha a nemzet guillotine alá tesz is (dehogyan teszi, dehogyan teszi), isten neki (már a nemzetnek, vagy a guillotinének?) Azt mondtam, hogy a nemzet jöjjön össze, és határozzon.!!!!

És Agyagfalván összevgyült 80,000 ember a legnagyobb lelkesedéssel. Oh Agyagos lelkesedés!

Négy napig tanácskoztunk, de nem tudtunk mit határozni. A k. biztos ur vitte a szót, nem de?

Hé az első napokban egynehány urat felaggattam volna (saját telyhatalmu kezével?) bizonyára nem lett volna igy (hát mért nem aggatta fel a ki lelke van?) De én hatóságomon kívül nem akartam lépni (szép, tehát a hatóságom belöli maradás azt tette, hogy ide jöjjünk? Áhá!)

Ha vádol valaki én vádolom Kolosvárt. Ez mindenesetre jó menség, s nem is kerül semmibe.

Díjt tettek fejemre, de ezek érzékeny dolgok, nem kívánok róluk szólni. Pedig már a zsebkendőt is elővet-tük. —

Adóssa nem vagyok a nemzetnek: Dehogyan?

Nem jöttem azért, hogy itt aljék Pesten. Oh kérjük alján, de már most csak legyen szerencsénk.

Elmentem Galiczia felé, azt hittem ágyuk vagynakott. Oh igen, úgy szoktak azok heverni az utfélen, s a ki jókor felkél megtalálhatja őket.

És most újra kérem a képviselőházat, hogy felettem méltóztassék itélni. Ugyan bizony hagyja el és ne sürgesse.

Egész történetek jöttek ki (a székeltségben,) mellyekben le van írva hosszasan Pestnek bevétele. Már kérem ez nem igaz (igazán?), mert saját szememmel látom (milly óles látás!)

Részemről az a hitem, hogy ha valakiről Erdélyben gondolhatják, hogy az ellenség nem akasztatja fel, nekünk kell felakasztatnunk. Isten bizony, ebben majd csak nem egyetértünk.

Ez squeuelette azon siralmas históriának, mellyet Berzenzei képviselő és telyhatalmu k. biztos ur, a sziveknek hangos dobogása, és a szemeknek folytonos rebegése közt a képviselőház december 13-án délelőtti 10 órakor kezdődött ülésében elmondott, s mellynek végeztével Besze János képviselő egy replica formát tartott, mellyben őt akasztás s egy nyuzás foglaltatott.

Egyébiránt a város nyugott volt, és semmi nyugtalanító jelek nem mutatkoztak, mit egyébiránt, mint halljuk csak a rendőrség azon erélyességének köszönhetünk, miszerint az őrköt megkettőzteté, a patrouilleokat megerősíté, s a katonaságnak a kaszányabani consignatióját is elintéztette. Némellyek azt állítják, hogy 11 óra tájban még is több boltok bezáratták, s a harminczad előtti ór magát elkialtotta.

Csernátóni.

Pétervárad!

Szerkező!

Hatalmas dráma játszatik Péterváradon, a várnak belsejében.

Őn ugyan sokat tud olyat, mi történik; de még sem tud mindent; azért vázolom a pétervárad drámát, hogy annyival többet tudjon; mert hiába, ma csak az az ember, ki vagy sokat tud, vagy semmit se tud; a középutat csimerünkről ledorongolt korona elbaricádította.

Pétervárad nagy vár. Benne az őrséget a Don Miguel nevű magyar gyalogság teszi. — Elöl rácz, hátul rácz, jobbról rácz, balról rácz, mindenütt csak rácz. Ennyit szemmel láthatnak vitézeink.

Azt pedig, mit füleikkel hallanak, s egy egy odatévedt magyar lapból olvashatnak, nem egyéb mint család jobbról, család balról, család felülről, család alulról.

Avagy csudálkozik e ön, hogy ennyi rácz, és ennyi család közepett vitéz Don Migueljeink nem kissé ütköztenek meg a terjedni kezdett híren, miszerint a tisztikar Pétervárad őrs falain a schwarzgelb zászlót kitűzni elhatározta.

Ez kezdetben csak gyanu volt, és a legénység szuronyokra támaszkodva kezdett tanácskoz-

ni: hogy hát mi teendők legyenek a schwarzgelb zászlóval, és a schwarzgelb tisztekkel?

E tanácskozások közben Baumen mérnök-kari százados, utánna Balby zászlóalj parancsnok megszöknek. Világos! Ők schwarzgelb voltak, s az előbbi gyanút erős hitté izmosíták.

Sőt maga a tisztikar gyűlésbe seregelve össze, ünnepélyes protesztet szerkesztett a honvédelmi bizottmány azon rendelete ellen, melyben a sorkatonaság honvéd címmel díszesítettik.

A péterváradai lelkes őrség nem aludt, de nem is calculált, mint a feje lágyára pottyant erdélyi aristocrata, hanem bajuszt pederve gondolkodott, s ősi szokás szerint gyűlést tartott; — természetesen csak az altisztek, mert ezek bírják a népbizodalmat.

Az altisztek tehát a péterváradai rövid, de komoly gyűlésben felirást szerkesztének a honvédelmi bizottmányhoz, melyben tisztikar iránti bizalmatlanságukat kijelentik, s az ellenei vádakat pontozzák.

E felírás csupán annyiból nem omnibus numeris absoluta, mert a néhány kiveendő derék tisztek sincsenek a bevádlás periodus bül kiemelve, hanem mind rendes membrum gyanánt belértetvék.

Árulás! Ez olly közönséges szó napjainkban, hogy az ember akkor csudálkozik leginkább, ha ezzel legalább huszonnégyszer napjában nem találkozik. Egy altiszt az imént említett gyűlést is feljelenté az ezredesnek, ki is a felirat derék szerkesztőjét, Saller őrmestert becsukátá.

Bezzeg meggyült mostan baja; mert a legénység egy akarattal elhatározá a bezárattott őrmester kiszabadítását; ezen factum deliberatumot, az ezredes megelőzendő, az egész ezredet a vár udvarára gyűjtetö. Ide az őrségi szolgálatot tevök fegyveresen, a többi fegyver nélkül jelent meg. Az ezredes capacitál, informál, declarál; a legénység convincál, és demonstrál.

Az ezredes szükségesnek látja, Saller őrmester letartóztatását, egyéb iránt hajlandó őt a stakhs helyett profusz lakkal megtisztelni; s ezt addig, míg felsőbb rendelés másként nem fog rendelkezni.

A legénység nem tágit, mindazt honrárolónak nyilvánítj, ki Schaller igazságos ügyét el nem ismeri. Erre az ezredes haza parancsolja a fegyverteloneket, s ör szolgálatra a fegyvereseket.

A parancs rögtön, legnagyobb pontossággal teljesítve lön, mert a fegyveresek i ga z o d j helyett lábhoz eresztik fegyvereiket, s a fegyvertelonek pedig haza sietnek, s pár percz mulva, villogó szeronyok foglalák el a vár minden bejársát, a fegyvertárt, a tüzér lakányát, az ágyukat; s mind ezt a Don Miguelek, a lelkes magyar fiuk, kik inkább füleikből töltött káposztát hagynak sodortatni, mint Pétervárad várába hazaáruó elemet uralkodási hatalomra emelkedni.

Schaller szabaddá tétetett, az ingerültség lecsillapult, de nem az éberség; űk örködnek e zaklatott haza ama keleti kulcsán, ellenség abba csak a Don Miguelek holt tetemein át juthat.

Remélik, hogy a kormány, feliratukban kifejtett alapos panaszaitak figyelemre méltatván, olly intézkedéseket teend, hogy a legénység, nem lesz kénytelen, a külső ellenség mellett, egyszerűsmind a vár belső ellenségi ellen is örködni.

Egy kis elszállítatás könnyít a bajon.

Egy csere pedig, vagy változtatás helyrehozáná a bomladozásnak indult fegyelmet is, mely katonáinknál annyira szükséges.

Maratáji.

Győr, dec. 12.

Szerkesztő!

Megyénk Péri kerülete megszűnt képviseltetni, mert Bay Antal követe e f. hó 3-án meghalt, ő egyike volt azoknak, kiknél a közügy iránti jó akarat, ugyan nem hiányzott, de a politicala téren érdemeket nem igen szerezhettek, mi leginkább folytonosan gyengélkedő egészségének tulajdonítható, különben mint közpolgár; és megyei tisztviselő, ritka jóságáért közszeretelben, és tiszteletben álló egyén volt. Ő a követségre nem is vágyott soha, vál sztasakor Kozma Imre barátunkat ajánlá mindenütt, azonban, a választók ezen ajánlatát szerénységnek vélvén, annyira törtek reá, hogy utóbb kívánságoknak engedni kényteleniteltet. —

És most Péri kerület választó polgártársaim! ha még az elhúnytak emléke él bennetek, és végső akarátja iránt némü pietással viseltetek, nem rövhatjátok le különben adótokat, s nem mutathjátok ki jobban végső tiszteleteteket, mint ha az általa már életben ajánlott Kozma Imrét, egy lélekkel képviselőtöknek megválasztjátok. —

Ő különben is a népnek valódi embere, a jelenkorszak szellemét igen fel tudja fogni, egy szóval legnagyobb democrata, milyen e a folyó országgyűlésen leginkább szükség van: igaz ugyan, hogy a papoknak, vagy is akarám mondani elavult gondolkozás módjukaak, és némelly tetteiknek nem barátja, de azért, a mi illendő, és igazságos ezeknek is megadja; tudja ő azt nagyon jól, hogy a kisebb papságnak nagy hatása lehetne a nép felvilágosítására, azért ezeknek érdemeit, a mennyiben vannak, mindig elösméri, s ha valaha a papi jó zágról emlí est tett, ezt a főpapságról értette, mert látta, hogy ezek, a nép tanításában legkevesebb részt vesznek; ellenben kívánja, hogy a kisebb clerus, ne csak a f. évi XIII-dik t. cz. által eltörölt papi tizedből származott törvényszerű kárpótlását minél előbb megkapja, hanem mint status hivatalnokok, javított aránylagos fizetést is, az álladalomtól nyerjenek, „sum cuique“ mit, ha őket elidegeníteni nem akarjuk, és közre munkálásukat igényeljük? minél előbb eszközteni szükséges, különösen az említett törvényt végrehajtlanul hagyni, soká nem lehet, mert az abban ajánlott kárpótlás, t. i. a törölt tizednek mindég a helybeli lelkészt illető tizenhatod része számtalanoknál a jövedelem nagyrésztét tette; azért csak legyünk igazságosak. —

A feldunai táborból, kisebb csatározásokról naponként jönnek hozzánk hírek, a töl jó formán illenekkel fog eltelni; — Görgei főparancsnok tegnap köztünk mulatott, de már este 9 órakor ismét Posonyba utazott, rövid, és a kérdésekre illő feleleteiből az lehetett kivenni, hogy feldunai részen, eldöntö csata nem lssz, az ellenség kisebb nyugtalanításokkal meg elégszik, ezekkel akar bennünket foglalkoztatni, mi alatt ő nagyobb

készületeket tesz, azért a készületekben késedelmeskedni nekünk sem szabad, a napokban Lajta falu az ellenség által megrohantatván, a lakosság egyrésze, a kölcsönös lövöldözéseket kikerülendő, Austriába menekült, utóbb, az ellenség határakból kiszorittatván, most általuk a szegény helységbeli lakosok vissza nem eresztetnek.

Honvéd ujonczainkból ismét egy zászlóalj megalakítatván, a hónap tartandó zászlószentelés után, azonnal másnap, mindenkép felszerelve, Posonyba induland. — Az 1-ső számú huszár ezred is, ma érkezett városunkba, a német legio pedig, ma hagyja el azt. —

Tófalvi Gáspár.

A superflua cautio non nocet-féle olv ugyan kudarczot vallott Árokszálláson.

Hogy hogy? Halljuk!

F. hó 3-kán esteli 9 órakor 8 szekér áll be a vendégfogadó udvarára: 3 három fontos ágyú, 1956 gyalogsági fegyver, 400 huszár karabin, 600 3 fontos golyó s ugyan annyi töltés, 30,100 éles puskatöltés, sok kartácstöltés, s több effélével terh leten.

Az egész kíséret pedig egy németajku öreg személyben összpontosul.

Egy ott borozgató Lehelcsapatbeli tizedes ezt észreveszi, s bejelenti.

A nemzetőrség azonnal örködésre szólítatják, s örül a bsempészetnek hitt szállitmány lefoglalhatásán.

A kísérő személy irományai megvizsgáltatnak, mik között (botrány!) csak egy — a kiadató parancs — van magyar nyelven, a többi német. —

S mi természetesebb, mint az: hogy a kísérő öreget azonnal honesta, segura tamen custodia alá kellett tenni, míg a honvédelmi bizottmánytól, hova a tudósítás az irományokkal együtt elküldedett, felelet nem érkezik.

Az irományok egyikén több helyütt olvasható: „k. k. Artillerie gut.“

A felelet megis érkezett, tudatván: hogy a szállitmány Debreczen városa számára küldetik, s azonnal útnak eresztetö.

Tanuság: s illetöleg figyelmeztetés: ha ezután valamely város vagy megye fegyvereket kap, s kereskedő által akarja szállitlatni, legalább állomásonként nemzetöröket kérjen kíséretre, különben meg fog történni, a mi ez esetben is megtörtént, hogy az ilyen késeltetések által szok leendnek kényszerülve hárt tenni a hazának, a kik legnagyobb jóakarói.

Vác dec. 10-én 1848.

Szerkesztő!

Erdekes lapjában egy levél közö'tetik Bajáról. Hosszas bevezetésben sokat beszél azon gyöngédségről, mellyel egyik nem a másiknak tartozik, azonban figyelmeztetnem kell az irónót, hogy egészen kifelejté azon gyöngédséget, melylyet nő nőtől igényelhet, és magát a váczai nők fölött a legkiméletlenebb ítélet kimondására fel-

jogosítva gondolja, a nélkül, hogy a Kossuth hírlapjában foglalt vádnak alaposágát tudná.

Én, ki a váci nők működését igen jól tudom, kötelességemnek ismerem nyugott öntudattal, és minden részrehajlás nélkül felszólalni, és a Kossuth hírlapjában közlött vádat alaptalannak, és elhamarkodottnak nyilvánítani. A tisztelt közlő Pesten a rendőri hivatalnál levén, a váci nőket elég hibásan onnan gondolta elítélendőeknek, mert tőlök a hivatalban még semmi sem nyugtatványoztatott, azzal pedig éppen nem volt értesülve, hogy a váci szörény nők, a nélkül, hogy hiresztelgették volna, már régen működtek egymást viszonyosan felszólítván, és buzdítván, hogy tehetsége szerént kiki iparkodjék szeretett hazájának tartozó szent kötelességét teljesíteni. És e felszólítást kívánt eredmény követte; mert ha nem kérkedhetünk is, hogy az áldozatnál az elsők valánk, de nem is vagyunk utolsók azok sorában, kik áthatva a honleány leghőbb buzgalmatól, örömmel foglakozunk azon, bár csekély hatáskörben, melyet a vésszel fenyegetett hon, jelen szomorú állapota nekünk kiszabott. Igenis, ismételve mondom, örömmel készítünk mindeneiket a nemzet legdrágább kincséért, a szabadságért küzdő vitéz honvédeink számára.

Az alaptalan, és méltatlan vád sokkal érzékenyebben sújt, azért a váci nők buzgó munkálkodására hivatkozva, mély fájdalommal jelentem rosszaságomat azon sem nem váci, sem nem pécsi nőnek, ki alaptalan monda uton indulva; néhány szépen hangzó phrasishól itélve a legérzékenyebben sért és guntárgyává akar tenni bennünket, holott még mi serényen, de egyszersmind szerényen működünk, azon gondolat ébred bennünk, hogy azon nő szálkát kezes mások szemében, holott a magáiban talán gerendát is találhatott volna.

Egy váci nő.

A váci hölgyekért.

Midőn hölgyek felett itélünk, kell, hogy igen megfontoljuk ítéletünk alapokait. Kell, hogy a nőnem iránti gyöngédség és lovagiasság kötelességeit lábbal ne tapodjuk össze. És annál vigyázóbbaknak kell lennünk, midőn nők ellenében váddal lépünk fel.

A váci nők felett Kossuth lapjában D. M. és ennek folytán e lapokban egy se nem pécsi, se nem váci hölgy által hozott ítélet a milly alaptalan, olly botrányos is.

Mind azon állításokat és részben tényeket,

mellyek azok által felhozattak, rágalomnak kell nyilvánítanom.

A váci hölgyek a közügy iránti lelkesedésben és semleges részvétben soha senkinek sem álltak utánna. Számos adatokat hozhatnék fel, mellyekkel a nyomor, szegénység és közczélok iránti buzgó részvétüket tanúsították. Őket, uraim, nem kell összekeverni más nembeli lakosokkal.

És a honvédek iránti segélyezés sem talált köreikben hideg, szűkkeblű részvétre. — A Martius 15-diki levél azt teszi fel, hogy D. M. lovagiatlan levele előtt már hihetőleg felszólítottak is. Ez pusztá koholmányra épült hit volt. Mert felszólítás nem történt.

De történt igen is az, hogy már D. M. felszólítása előtt is számos házakban megkezdettek a készülétek, hogy a kedves hon iránti kötelességeknek a hölgyek is megfeleljenek. És bizonyosan nem fognak hátramaradni e legszentebb hivatal terén sem. Mint nem maradtak hátra más közczélok előmozdításán sem.

Ha pedig működéseiket D. M.-nek vagy bárkinek másnak, ki nem kürtölik, nem annak jele, hogy mitsem tesznek a hon oltárára, hanem jele annak, hogy nem kérkednek, és hogy D. M. igen keveset tud.

Ugyanaz.

H I R D E T É S E K.

Egy 2 mutatis, 6 1/2 octávás, jó készületű, tiszta hangu zongora keresetetik. Az eladni szándékozó, jelentse magát e lapok kiadó hivatalában.

Előfizetés

„A Munkások ujságára.”

A „Munkások ujsága” jövő 1849-ik évben is mostani alakjában folytatattik. Félévi előfizetés 2 fr. 24 kr. ezüst pénzben itt helyben valamint vidéken is. Megjelenik minden héten háromszor fél fél iven. Előfizethetni vidéken minden postán, helyben csak a kiadó Lukács László-nál a „Marcius tizenötödike” című ujság hivatalában, országuton (Kunewalder házban) a muzeum szomszédságában.

A legjobb fog por

szeplővíz, és tyukszem-irtószer folyvást kapható — Löllbach nagyhid utczái boltjában.

A legjobb Hajnövesztő és hajvészt gátló kenet:

Úgy a szőke, pirók és ősz haját, harkót és szakált sötétre színező miséggel is, újra készíthető. Pesten: Nádorutza. Sz. 208. A hátsó 1-ső emeletben sz. 12. köcsögje 1 és 2. pf.

Magyar központi vasut

Naponkinti indulások 1848-dik november 1-sőjétől fogva további rendelkezésig.

A t. cz. utazók kéretnek, sziveskedjenek legalább egy negyed órával az elindulás előtt a pályaudvarában megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat reggeli 7 óra. Szolnokból Pestre. személyvonat délut. 1 óra.

” ” Személyvonat reggeli 7 óra 15 perczkor. ” ” Személyvonat délután 1 óra 15 perczkor.

Pestről Vác felé reggel 7 óra 30 percz.

” ” délután 3 ” Vácsról Pest felé reggel 9 ”

A magyar központi vasut igazgatósága által.

Nemzeti Színház.

Pest, szombaton, december 16-kán. 1848.

Reina János jutalomjátékául:

Először:

K É T A L T I S Z T.

Opera 2 felvonásban. Irta Romani, zenéjét Mazzucato.

Személyek:

Ippolito, őrmester francia serezedben — Farkas K.
Roberto, másik őrmester, Ippolito barátja — Reina.
Morazzi, őrnagysegéd ugyan azon ezredben — Köszeghi
Mezzagambra, rokkant tizedes, a fogoly katonák őre — Benza
Gustávo, fiatal tengerész — — — Bognár.
Loretta, Mezzagambra unokahuga, Roberto jegyese. — — — Hollósi K.
Zsófia, Ippolito neje — — — Hubenainé
Ballavitta, játékos — — — Mezei.

Katonák. Parasztok. Parasztnők. Rózsasziget lakói. Tengerészek. Történethely: részint Port-Vendro vára, Frank és Spanyol hon szélén, részint Rózsaszigeten, a nevezett vár közelében.

Megjelenik e lap MINDEN ESTE. Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder-házban). — A vidéken a postahivataloknál. EGYES SZÁM ára 3 kr. pp.

Felelős szerkesztő Pálfi Albert. — Nyomtatja és kiadja Lukács László Országut, Kunewalder-ház.